

Phần 1

Chương 1 Bị Sét Đánh

- **T**iểu U, đừng buồn!

Cuối cùng có người muốn nói lại thôi, vỗ vỗ bả vai cô gái, trầm giọng nói. Thấy cô gái kia vẫn đứng đó không nhúc nhích, ông thở dài yên lặng lát sau lại nói:

- Tiểu U, hay là đến công ty của chú Trần làm đi! Như vậy mọi người có thể chăm sóc cho cháu!

Lời chưa nói xong đã bị cô gái tên Tiểu U ngắt lời, chỉ thấy cô nhẹ nhàng đầu cười với người đàn ông trung niên, nói:

- Không cần, cháu sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình, cảm ơn chú Trần.

Lúc này, cuối cùng có thể thấy rõ dung mạo của cô gái, đó là một cô gái khoảng chừng 20, 21 tuổi, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, lông mi đen, nhỏ và dài tự nhiên, làn da trắng nõn, gương mặt trái xoan, đôi mắt sáng sủa như làn nước, mang hương vị của một mỹ nhân cổ điển. Lúc này, gương mặt kia tái nhợt, đôi môi trắng bệch đang cười nhạt, đôi mắt vốn ôn nhu xinh đẹp lóe lên vẻ cứng cõi, cả người nàng như phát ra khí chất kiên cường, không chịu khuất phục.

- Ách...

Trần Phi Dương như muốn tiếp tục khuyên bảo nàng, nhưng nhìn thấy đôi mắt kia, cũng hiểu biết tính cách của nàng, nhiều lời cũng vô dụng, chỉ thở dài lấy tay khỏi bả vai nàng, đi về phía xe hơi đỗ ở đằng xa.

Một hồi, tiếng xe vang lên, sau đó yên tĩnh, Trương U vẫn một thân áo tang màu đen đứng trước hai ngôi mộ.

Vừa đứng, thế nhưng đứng đến trời tối.

Vào buổi tối gió nhẹ thổi lên góc áo của nàng, đôi mắt nàng đã phiếm tờ hồng, nhưng nàng ngay cả nháy mắt cũng không nháy, nàng không khóc, bởi vì nàng cảm thấy mình ngay cả tư cách để khóc cũng không có.

Trương U đứng thẳng, cuối cùng gục xuống, là lỗi của mình... Cũng là lỗi của mình...!

Trương U ngồi chồm hỏm trên mặt đất, thân hình run nhẹ, không kịch liệt nhưng lại cảm giác đau khổ tột cùng.

Trương U cúi đầu vào đầu gối, tối đen một mảnh làm nàng hồi tưởng lại dĩ vãng. Nàng từ nhỏ chính là quần áo đưa đến tay, cơm đưa đến miệng, là con gái một đợc cả nhà cưng chiều, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Trương thị. Mười lăm năm hạnh phúc ấy của nàng không còn khi cha mẹ an bài hôn nhân cho nàng. Đối phương là một chàng trai rất tuấn tú, gia cảnh cũng môn đăng hộ đối, nhưng nàng không đồng ý. Kỳ thật nàng biết chàng trai kia rất tốt, nhưng nàng rất tức giận, nàng giận vì cho rằng cha mẹ là vì cơ nghiệp của gia tộc mà an bài cuộc hôn nhân này. Cho nên năm nàng mười lăm tuổi, nàng đã cùng cha mẹ âm ỉ một trận, chạy ra khỏi nhà, trong người chỉ mang theo mấy trăm đồng tiền.

Nàng rất thông minh, thành tích cũng rất tốt, cũng không giống như những tiểu thư khác đợc chiều chuộng nên cái gì cũng đều không hiểu, cho nên nàng biết nàng sẽ không chết đói. Xác thực là nàng đã làm đợc, mặc dù rất khổ. Từ ban đầu mặc dù nàng có tri thức, nhưng lại không có kinh nghiệm, hơn nữa vẫn chỉ có mười lăm tuổi, tìm công việc cũng không như ý, cuối cùng hậu quả chính là một cuộc sống không có tiền. Cho nên nàng phải học cách thích ứng, tự thay đổi chính mình.

Ăn cơm chỉ ăn những món bình dân, lần đầu tiên rất khó ăn nên ăn không vô, đến khi làm việc thì bị đói đến choáng váng cho nên cố ép buộc bản thân phải ăn. Y phục cũng là tùy tiện mua vài bộ, ban đầu mang quần áo đi cửa hiệu giặt ủi, sau phát hiện ra nếu cứ như vậy thì ngay cả tiền để ăn cơm cũng không đủ, cho nên nàng học tự mình giặt quần áo. Mặc dù lần đầu tiên căn bản không có giặt sạch, hơn nữa còn để bột giặt văng vào mắt.

Lần đầu tiên kết giao bạn bè, kỳ thật trước kia nàng cũng có bạn bè, mặc dù chỉ là những tiểu thư khuê các, mà bây giờ kết giao bạn bè, nàng học đợc rất nhiều. Nhưng có đôi lúc nàng cũng cảm thấy cô đơn.

Không ngừng chịu khổ, thay đổi, nàng đã từ từ thích ứng, bất kể phát sinh chuyện gì nàng cũng không có nghĩ qua sẽ trở về nhà. Từ nhỏ tính cách của nàng đã rất kiên cường, cũng có thể nói rất quật cường, nếu đã rời đi nàng không nghĩ trở về. Thậm chí có lúc nàng cho rằng, mình khổ như vậy cũng là do ba mẹ tạo nên. Đứa trẻ mười lăm tuổi chung quy cũng là một đứa trẻ bất kể trưởng thành sớm như thế nào.

Cuộc sống của nàng như vậy tiếp tục đến nhiều năm, nàng thăng chức là nhờ vào sự tài hoa của nàng. Hai năm sống tự lập làm cho nàng càng thêm kiên cường, chuyện gì cũng đều dựa vào chính mình. Mười bảy tuổi nàng đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, người theo đuổi nàng đương nhiên cũng không ít, nàng có bạn trai mà mình thích, nàng biết bạn trai của mình yêu mình thực sự. Cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt, nàng cũng không có ý muốn trở về, cho dù hiện tại nàng đã không còn giận cha mẹ.

Một năm, công ty sắp xếp cho nàng xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu, bạn trai nàng cũng ủng hộ quyết định của nàng. Lúc mười lăm tuổi nàng đã tự kiếm

sống, mặc dù thông minh, thành tích tốt, vừa làm vừa học, nhưng dù sao học cũng không có chuyên nghiệp lắm, cho nên, nàng đi.

Ở Mỹ, nàng mới thực sự học tập, cũng có kết giao với vài bằng hữu. Mỗi ngày đều cùng bạn trai gọi điện thoại, như vậy mà ba năm đã trôi qua. Một ngày, bạn trai nàng gọi điện đến, nói, cha mẹ nàng qua đời! Trên đường tìm nàng, máy bay đã xảy ra tai nạn...

Như sét đánh giữa trời, nàng ngây người!

Nàng kỳ thật cũng muốn cùng cha mẹ liên lạc, nhưng vẫn không biết phải nói thế nào, hơn nữa qua lâu như vậy, hình dáng cha mẹ như thế nào có chút không nhớ rõ, học tập áp lực cũng làm cho nàng có chút quên, sợ hãi hỏi.

- Anh làm sao mà biết?

Bạn trai nàng kể lại, cha mẹ nàng đã tìm được anh, lúc nghe anh nói nàng đi nước Mỹ, vội vàng đi làm thủ tục, không báo cho nàng biết, chỉ là sợ nàng vẫn còn giận bọn họ rồi lại chạy trốn.

Nàng ngây ngốc buông điện thoại, làm thủ tục, trở lại nhà trước đây của mình. Phòng nàng vẫn không thay đổi, lòng nàng run rẩy, hai mắt nhắm chặt, trong tay nàng là bức ảnh chụp nàng lúc mười lăm tuổi đang tươi cười rạng rỡ.

Tay nàng nắm chặt đến chảy máu, nhưng điều này có là gì so với nỗi đau trong lòng, tim nàng rỉ máu...

Nàng mặc tang phục vào, làm tang lễ cho cha mẹ. Nàng không ngừng hỏi lễ với một vẻ mặt thân nhiên, giống như là người đã khuất không có quan hệ với nàng. Một số người nàng không quen biết, trước kia có lẽ là biết nhưng giờ cũng xa lạ rồi, họ đến lạy rồi rời đi. Trước kia nàng có gặp qua Trần Phi Dương, là bạn tốt của ba nàng.

Trời càng tối, dần dần đổ mưa, dường như Trương U không có cảm giác gì, vùi đầu vào đầu gối, run rẩy, không biết lạnh là thế nào.

Mưa càng rơi xuống càng lớn, rơi lăn tăn trên mặt đất, bầu trời cũng vang lên tiếng sét. Thịnh thoảng một đạo bạch quang cắt qua phía chân trời một đường thẳng tắp xuống. Trương U ngồi chồm hòm trên mặt đất trông giống như bị bóng đêm cắn nuốt, ở trong bóng đêm run rẩy, vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Bỗng nhiên, Trương U đứng lên, nhìn về phía trước, hai tay run rẩy thận trọng vuốt ve hai tấm bia mộ, giọng nói khàn khàn tắc nghẹn.

- Cha... Cha, mẹ...!

- Không... Không...!

Ánh mắt của Trương U chứa đựng đau thương, môi mím chặt, nói không nên lời...

Ngẩng đầu lên nhìn trời, nàng nhìn không chớp mắt, nàng không khóc, nhưng khóe mắt lại ướt mi, rơi xuống phía dưới, thấm đẫm vào y phục. Rốt cuộc không biết là nước mưa hay là nước mắt?

- A!!!!

Tột cùng đau khổ gào lên, dư âm chói tai khàn khàn.

- Ha ha ha... Ha ha! Trương U mày thật đáng hận, đáng hận a!! Vì sao? Vì... Cái gì...? Ha ha ha... Vì sao lại như vậy...!!

Nàng cười to, kêu to, cười đến khô, cười như phát điên.

- Oanh, Âm!

Một tiếng vang lớn hơn cả tiếng gào của nàng, đồng thời một đạo thiểm điện màu tím cư nhiên vừa vạn hướng đến chỗ nàng.

- ...

Trương U cảm giác được tính mạng của chính mình dần dần biến mất, trong lòng nàng lại thấy nhẹ nhõm.

Nếu có... Kiếp sau... Mình nhất định sẽ đối xử tốt với cha mẹ.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của nàng trước khi ý thức hoàn toàn biến mất.

Chương 2

Tình Cảnh Quỷ Dị

Thật ấm áp? Đây là cảm giác gì? Giống như đang ở trong biển nước ấm áp mênh mông.

Trương U không mở được mắt ra, cũng không có hành động gì, mặc dù có cảm giác như đang ở trong nước nhưng không có cảm giác khó thở chút nào, hơn nữa còn rất thoải mái, một loại cảm giác thoải mái ấm áp trước giờ chưa từng có bao vây lấy cô, toàn thân không khỏi buông lỏng, cả người nhẹ nhàng phiêu phiêu, Trương U cứ trong tình trạng không tự chủ như vậy, một cảm giác trống rỗng kéo dài. Linh hồn nằm sâu trong cơ thể cô, sau khi bị cửu thiên thần lôi bỏ trúng liền lưu lại trên đó một đạo lôi chủng, không ngừng dung hợp cùng với linh hồn của cô, đồng hóa, cũng vì vậy linh hồn của cô đã lấy được chỗ rất tốt chỉ là cô vẫn chưa phát hiện ra.

Không biết như vậy kéo dài trong bao lâu, Trương U phát hiện rốt cuộc mình cũng đã cử động được, mặc dù chỉ là động tác rất nhỏ, hơn nữa cô còn nghe được có người đang nói chuyện, là giọng nữ. Trương U nghe rất mơ hồ không rõ, nhưng cô vẫn có thể hiểu được trong giọng nói ấy mang theo cảm giác ấm áp và yêu thương. Cũng bởi vì nghe được giọng nói của người phụ nữ này mà cô đã tỉnh lại từ trong trạng thái Không Linh lúc này (giống như nhập định).

Không biết thân thể này xảy ra chuyện gì, sau khi tỉnh lại cô luôn phát hiện có một loại năng lượng bị cô hấp thụ, rất thoải mái, hơn nữa đối với loại năng lượng này, mơ mơ màng màng có cảm giác vô cùng thân thiết, rất kỳ quái.

Điều này làm cho cô có chút mong chờ lại có chút chống cự, chưa ăn thịt heo chứ không có nghĩa là chưa thấy heo chạy? Khi cô còn bé cũng đã xem qua rất nhiều phim hoạt hình, truyện tranh giả tưởng, sau khi lớn lên một chút cũng xem qua không ít tiểu thuyết, tình huống hiện tại của chính mình có chút giống như những chuyện đó, chỉ là đối với người trưởng thành như cô thì vẫn còn rất lý trí, Trương U không biết vì sao mình còn sống, lại còn bị nhốt ở một nơi nào đó, thân thể cũng xuất hiện vấn đề, đối với những chuyện chưa nắm rõ nguyên nhân, cứ cẩn thận vẫn tốt hơn.

Sau khi bỏ ra một thời gian không ngần ngại thăm dò, cô phát hiện lực lượng kia đối với cơ thể cô chỉ có lợi chứ không hại, bởi vì hấp thụ năng lượng kia xong, cô có thể cảm giác được cơ thể mình thay đổi, đó là thay đổi tốt, cái loại cảm giác không chế mờ mờ ảo ảo này khiến cho cô cảm thấy tự tin vì mọi thứ đều được nắm trong lòng bàn tay.

Hơn nữa, trong lúc cô buông lỏng thân thể, rơi vào trạng thái Không Linh thì vẫn luôn cảm nhận được thân thể không ngừng hấp thụ năng lượng, năng lượng dừng mãi như nước ào ào tràn vào thân thể cô, cũng do lần trước tiến nhập vào trạng thái Không Linh mà cô có thể thấy rõ được lực lượng kia tập trung về đâu, chỗ hấp thụ lực lượng này chính là linh hồn của cô, thậm chí cô còn thấy được linh hồn của mình dĩ nhiên là màu tím đầy, màu tím óng ánh, lâu lâu lại chớp lên vài tia sáng trắng.

Càng thêm kỳ quái chính là chỗ mi tâm của cô có một vệt sáng màu tím bạc trong suốt, bên trong lại có một vật thể mơ hồ phát sáng lập lòe, cô có cảm giác vật thể này đối với linh hồn của cô rất quen thuộc, giống như trời sinh vốn là một. Tất cả năng lượng cô hấp thụ giống như bị vật thể này hấp dẫn, cứ đổ dồn về rồi quay chung quanh nó. Rất đẹp, thực sự rất quý mị.

Cũng vì lần đó quá kinh ngạc, làm cho cô từ trong trạng thái Không Linh tỉnh lại, nghi ngại một thời gian cô mới tiến nhập Không Linh một lần nữa, lần hấp thụ này cô lại không phát hiện ra nó có thêm biến hóa nào khác, mới cảm thấy thoải mái hơn, có một điều cô có thể khẳng định, cái vật thể kia sau này sẽ gây ra cho cô một đại sự tuyệt đối không ngờ trước được.

Hôm nay, nói là hôm nay nhưng trên thực tế Trương U cũng không biết đến cùng là cô đã trải qua bao lâu rồi, bây giờ là lúc nào cô cũng không nắm rõ.

Bởi vì ở nơi này, hoàn toàn không có được khái niệm thời gian, nguyên một mảnh tối đen và không gian thì nhỏ hẹp, hơn nữa, cũng vì cô không mở được mắt, cho nên bình thường cô đều tu luyện theo kiểu chuyên tâm hấp thụ năng lượng, năng lượng được hấp thụ bị cô tìm cách không chế, cũng không biết vì sao trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác muốn không chế chúng, không nghĩ tới

chỉ có cảm giác muốn thử nhưng lại thành công thật, sau khi hấp thu năng lượng xong thì trong lòng cô lại muốn chúng di chuyển đến từng nơi khác nhau trong cơ thể, lại có thể được, năng lượng chuyển động không nhanh nhưng đi tới đâu rồi cũng đổ dồn về linh hồn của cô. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ làm cho cô hưng phấn, quả nhiên là cô có thể không chế được chúng.

Từ trong trạng thái tu luyện tinh dậy, chân đã cử động được. Giống như trong dự đoán của cô, lại xuất hiện giọng nữ mơ hồ. Trương U không biết người phụ nữ này là ai, mỗi lần cô tinh dậy đều có thể nghe được giọng nói này, đôi khi cũng có giọng nam, chỉ là cô nhìn không thấy nghe không rõ, khiến cho cô nghĩ như thế nào cũng không thông, rốt cuộc mình đang bị làm sao, thân thể thì biến thành như vậy, lại còn bị nhốt tại nơi quỷ quái này, chẳng lẽ bị người ta bắt nhốt trong ống nghiệm sao? Mà đây là suy đoán cô cho là đúng nhất.

Nhưng nếu thật là đáp án này thì thật không tốt, bị bắt đi thí nghiệm như vậy mà được sao?

Trong lòng Trương U hơi có chút buồn bực, cái loại cảm giác thân bất do kỷ này thật làm cho người ta thấy áp lực, bên tai lúc này lại xuất hiện giọng nói như cũ có cả giọng của đàn ông nữa, nếu như lúc trước cô sẽ bỏ đi tu luyện không thèm nghe bọn họ nói chuyện mà không biết nói gì, chỉ là hôm nay cô không có tâm trạng như trước, cuộc sống như thế này rốt cuộc phải trải qua bao lâu a? Trương U tiên nhập trạng thái tu luyện có thể khiến bản thân quên đi thời gian, nhưng mà nếu cả đời đều phải như vậy, Trương U nghĩ nhất định mình sẽ bị điên mất, ngay cả bản thân mình là ai cũng sẽ quên luôn nha.

Nếu có chuyện đó xảy ra thì sao? Quên mất chính mình là ai? Vĩnh viễn phải ở lại đây? Không, tuyệt đối không được!

Giọng nói mơ hồ nhưng nghe có cảm giác rất ngọt ngào ở bên tai “ông ông ông ông”, đến cùng là đang nói cái gì?

Càng ngày Trương U càng thêm bực bội, trong không gian nhỏ hẹp không ngừng đung đưa, động tác không lớn, chỉ là duỗi duỗi chân, động động rất nhẹ nhàng, mà thực tế đây là những gì cô có thể làm lúc này, bất ngờ là hành động nhỏ của cô vừa kết thúc thì lại nghe giọng của người phụ nữ kia có chút đau đớn rồi lại giống như rất hạnh phúc? Giọng nói của người đàn ông kia hình như cũng lộ ra vẻ quan tâm và vui vẻ.

Đúng lúc này, Trương U có cảm giác thân thể mình bị đè ép thoáng một phát, không đúng, là chỗ ở của mình bị đè ép, vốn là một không gian nhỏ hẹp, nên khi bị ép xuống, dù chỉ là một thoáng nhưng Trương U cũng cảm giác được, đây là có chuyện gì xảy ra?

Trương U ngừng động tác, đột nhiên trong đầu chợt lóe linh quang, có thể hay không cũng nên làm giống như lúc tập trung tinh thần hấp thu năng lượng, bây giờ sẽ tập trung tinh thần để lắng nghe, nói không chừng có thể nghe được

họ nói gì a? Nghĩ là làm, cố gắng đả thông tư tưởng để cảm thụ bên ngoài, có thể cảm giác được năng lượng đang lưu động, âm thanh... âm thanh...

Quả nhiên trong lúc Trương U không ngừng điều chỉnh suy nghĩ của mình, chỉ muốn nghe rõ giọng nói bên ngoài, cô cảm giác tạp âm bên tai dần dần rõ ràng, cố gắng không chế kích động trong lòng chính mình để bình tĩnh hơn.

Nghe rõ rồi!

Chương 3

Trọng Sinh, Ra Đời

Gọng nói của người phụ nữ có chút oán trách vang lên:

“A Phàm! Anh nói bảo bối của chúng ta có phải bị anh vỗ vỗ đau quá không, sao bây giờ một chút động tĩnh cũng không có.”

Người đàn ông có chút xấu hổ: “Anh không có dùng lực mấy mà! Nhưng mà thằng bé này quá nghịch ngợm đi, vừa rồi không phải nó đạp làm em đau sao, cho nên anh mới muốn dạy bảo nó một chút.”

Người phụ nữ hừ khẽ một tiếng: “Anh chắc chắn là con trai?”

Người đàn ông thoải mái cười to: “Đó là dĩ nhiên! Nằm trong bụng mẹ mà còn quậy phá như vậy, không phải là con trai thì là cái gì?”

Giọng nói của người phụ nữ có chút hạ thấp: “Nếu không phải con trai như anh muốn thì làm sao bây giờ? A Phàm sẽ không thích sao?”

“Á! Tiểu Trúc! Em đừng buồn!” Người đàn ông có chút gấp gáp: “Ai quản nó là con trai hay con gái, chỉ cần là con của chúng ta, cho dù là mèo hay chó anh đều yêu!”

Người phụ nữ đang khóc nghe vậy chợt bật cười, oán trách nói: “Có ai lại đi nói về con mình như anh chứ, con còn chưa sinh ra đã bị anh nói thành a mèo a chó! Anh muốn nó là mèo chó đúng không?”

“Hi Hi!!” Người đàn ông cười gượng: “Không phải anh đang ví von sao?”

“Nào có người nào ví dụ như anh chứ?”

“Được rồi, được rồi! Anh sai rồi, con của chúng ta nhất định là đứa bé trắng trẻo mập mạp!”

“Hừ, nói như vậy nghe còn được!”

“Hi... hi...!”

Câu nói kế tiếp, Trương U không nghe thêm được nữa, toàn thân không nhúc nhích, cô đã bị kinh hãi, bản thân mình đã được trọng sinh? Trở thành trẻ sơ sinh? Như vậy giọng nói của hai người nam nữ ở bên ngoài chắc hẳn là ba mẹ

của cô, nói cách khác là mình không phải trọng sinh về chính mình mà là vào một ai đó? Vậy bây giờ là thời nào? Có phải vẫn còn ở Trung Quốc? Một đồng vấn đề hỗn độn nảy sinh trong đầu Trương U, làm cho suy nghĩ của cô bị rối loạn.

Mãi cho đến khi tâm trạng bình phục, cô mới nghĩ thông suốt, chỗ mình đang ở là trong tử cung của người phụ nữ kia, khó trách không gian lại nhỏ hẹp như vậy, mình là bào thai, cho nên mắt mới không mở được, nhưng mà cái loại năng lượng kia là chuyện gì xảy ra? Còn linh hồn của cô tại sao lại biến thành hình dạng như vậy? Những điều này một chút cô cũng nghĩ không ra.

Đã không nghĩ ra thì cứ tới đâu hay tới đó vậy, dù sao năng lượng kia đối với cơ thể của cô có lợi chứ không có hại là được rồi, hơn nữa, nghĩ đến cha mẹ hiện tại của mình, trong lòng Trương U thậm hạ quyết định, nhất định phải đối với bọn họ thật tốt! Không bao giờ phạm sai lầm như kiếp trước nữa.

Thời gian trôi rất nhanh, tuy Trương U không cảm thấy được. Từ khi cô biết rõ mình trở thành trẻ sơ sinh, cô ở trong bụng mẹ không lộn xộn nữa, mà chỉ ngoan ngoãn tu luyện, bởi vì sợ sẽ làm mẹ khó chịu. Trương U đang trong trạng thái tu luyện bỗng dưng bị đánh thức, cô cảm giác được có một cỗ lực đè cô xuống.

Mình sắp được sinh rồi!

Trong đầu cô nhanh chóng xuất hiện ý nghĩ này, liền chủ động dựa vào lực lượng trong cơ thể hướng ra phía ngoài theo lực đẩy.

Cô được sinh ra rất thuận lợi, Chu Tiểu Trúc cũng không cần phải trải qua bao nhiêu thống khổ đã nghe tiếng “oa oa oa” vang bên tai, vội vàng nói: “Ồm tới cho tôi xem mặt một chút.”

Bà đỡ để bên cạnh nghe vậy, thì đem Trương U lau chùi rồi bao bọc lại rồi mang tới trước mặt giao cho Chu Tiểu Trúc, cười nói: “Là con gái.”

Chu Tiểu Trúc chống người ngồi dậy, tựa vào đầu giường, trên khuôn mặt tản ra vẻ ấm áp hiền từ của người vừa được làm mẹ. Nhìn thấy đứa bé trong tay. Tuy sinh ra con gái có chút thất vọng, nhưng sau khi càng nhìn càng thỏa mãn, yêu thương nói: “Bé cưng này, sau khi lớn lên nhất định sẽ rất xinh đẹp.” Bởi vậy mới nói, cha mẹ ai cũng như thế, luôn luôn coi con cái của mình đáng yêu nhất, đứa bé này mới sinh nếp nhăn nhiều như thế, sao mà nhìn ra được có nét đáng yêu chứ?

Đúng lúc này, Mặc Phàm cũng nhanh chóng chạy nhanh vào, vừa chạy vừa nói: “Sinh rồi? Sinh rồi?” Rất nhanh đã đi đến bên người Tiểu Trúc, kích động nói: “Tiểu Trúc vất vả rồi, có phải là một đứa con trai mập mập không?”

Gương mặt Chu Tiểu Trúc đang cười nghe vậy chợt tối lại, có chút áy náy nói: “A Phàm, thực xin lỗi, là con gái.”

Mặc Phàm có chút thất vọng, nhưng thấy Tiểu Trúc nhìn mình với sắc mặt buồn bã như vậy, vội vàng nói: “Không quan trọng, không quan trọng, con gái cũng tốt! Không phải người ta luôn nói con gái mới là tri kỷ sao? So với việc có con trai mà hư hỏng thì tốt hơn nhiều, hơn nữa, không phải anh đã nói rồi sao? Mặc kệ là trai hay gái, anh đều thương yêu chúng.”

Nghe Mặc Phàm nói như vậy thì sắc mặt Chu Tiểu Trúc mới tốt hơn một chút, biết rõ trong lòng Mặc Phàm có chút tiếc nuối vì nhà bọn họ nghèo, vốn muốn sinh một đứa con trai, không cần nó phải có tiền đồ, chỉ cần có thể hỗ trợ làm ít việc để nuôi sống gia đình, nhưng lại ra đứa con gái này, chỉ sợ gánh nặng trong gia đình sẽ nhiều hơn rồi.

Nhưng đã sinh ra rồi nên cô tuyệt đối sẽ không để cho con mình chịu ủy khuất, nghĩ nghĩ liền ngửa đầu hỏi Mặc Phàm: “Đặt tên con là gì nhỉ?”

“Ách... cái này... cái này...” Mặc Phàm nghe xong, có chút xấu hổ vò vò đầu.

“Hừ! đã biết tính tình anh thô kệch mà!” Chu Tiểu Trúc hừ một tiếng, có chút tức giận nói: “Hiện tại nghĩ ra một cái tên cho em.”

“Được, được! Tiểu Trúc không nên tức giận a!” Mặc Phàm trước hết trấn an Chu Tiểu Trúc xong liền cố gắng nghĩ ra tên cho con, đều do trước đó hẳn không có chuẩn bị tinh thần là mình sẽ sinh con gái, một lát sau cười ha hả nói: “Hay gọi là Mặc Mặc đi! Rất đáng yêu a!”

“Mặc Mặc?” Chu Tiểu Trúc lẩm nhẩm lại, suy tư một hồi rồi nói: “Tên này lấy gọi lúc nhỏ còn được, chứ trưởng thành thì không được, nghĩ tiếp!”

“Được... anh tiếp tục nghĩ a!” Mặc Phàm nghe xong, chỉ có thể lục tung đầu óc, ra sức nghĩ tới nghĩ lui rồi lại cười nói: “Nếu không thì gọi là Mặc Mỹ Mỹ đi!? Lớn lên sẽ gọi là Mỹ Mỹ?”

“Không được! Khó nghe muốn chết!” Chu Tiểu Trúc nghe một lần đã bác bỏ, không nói tới vấn đề khó nghe hay không, nhìn xem bộ dáng hai vợ chồng của họ thế này, khả năng con gái của họ sau này lớn lên xinh đẹp rất thấp, tên này nếu bị người ngoài nghe xong, nói không chừng sẽ tạo thành ám ảnh cho nó, Chu Tiểu Trúc là người phụ nữ nên đối với phương diện này rất rõ ràng, trừng mắt nhìn Mặc Phàm: “Tiếp tục nghĩ tên khác!”

“Tiểu Trúc này...” Mặc Phàm có chút buồn rầu nói: “Em cũng biết anh đọc sách không nhiều, có nghĩ cỡ nào cũng không tìm ra một cái tên hay, nếu không em đặt đi nhé?”

Nghe xong Mặc Phàm nói như vậy, Chu Tiểu Trúc biến sắc, vẻ mặt đau khổ: “Nào có chuyện mẹ tự đặt tên cho con? Quả nhiên! Anh không thích em sinh con gái, đúng không?”

“Không phải! Không phải! Tuyệt đối không phải! Anh sẽ tìm, lập tức suy nghĩ a!” Mặc Phàm vội vàng giải thích, thấy vẻ mặt Chu Tiểu Trúc đã dừng lại

không có thêm biến hóa nào khác nhưng vẫn hoài nghi nhìn mình, vội vàng nghĩ a nghĩ.

Một lát sau, vỗ mạnh hai tay, nhìn Chu Tiểu Trúc vui mừng hơn hờ nói: “Mặc Hi, gọi Mặc Hi. Em thấy thế nào? Tên này đại diện cho cuộc sống sau này của con gái chúng ta tràn đầy hy vọng.”

“Mặc Hi... Mặc Hi!” Chu Tiểu Trúc đọc đi đọc lại, nghe Mặc Phàm giải thích ý nghĩa rất cuộc cũng nở nụ cười, “Được rồi, lấy cái tên này!” nói xong, liếc ánh mắt tán dương về phía Mặc Phàm, rồi cuối đầu nhìn xuống Trương U trong tay, không, hiện tại đã là Mặc Hi, “Về sau sẽ gọi con là Mặc Hi nha, Mặc Hi của mẹ a! Sau này phải sống cuộc sống tràn đầy hy vọng, phát triển khỏe mạnh nha.”

Lúc này, Mặc Hi đang ở trong ngực Chu Tiểu Trúc, trong lòng của cô tràn đầy ấm áp, tuy mắt mở không ra, nhưng nghe thấy cuộc nói chuyện của ba mẹ, vì đặt tên cho mình mà cố gắng chọn một cái tên ý nghĩa, cô biết rõ, bọn họ yêu cô, vô cùng yêu! Nhớ đến cha mẹ kiếp trước, có lẽ họ cũng giống như bây giờ khi sinh cô ra, nhất định giống như vậy a, vậy mà chính mình lại...

Trong lòng đau đớn một hồi, bất kể như thế nào, mình nhất định phải cố gắng bảo vệ tốt cha mẹ ở kiếp này, sẽ không bao giờ để cho bi kịch tái diễn lần nữa.

Chương 4

Rung Động

Trong một căn phòng đơn sơ, chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ, một cái tủ và một cái giường lớn, bày biện thêm một số thứ hết sức đơn giản. Mà lúc này ở trên giường, trong cái chăn màu hoa lan có một vật gì đó nho nhỏ hơi nhô lên, khoảng chừng hơn mười ly đang không ngừng giãy dụa, không biết là cái gì.

Nhìn phương hướng vắn vẹo kia chính là nơi cuối góc chăn, một cái đầu mền.

Rốt cuộc, dưới sự nỗ lực không ngừng, vật kia cũng chui ra được từ cuối góc chăn, đó là một cái đầu trẻ con nhỏ nhắn xinh xắn, ước chừng khoảng tầm mấy tháng tuổi. Lúc này sắc mặt đứa bé đỏ bừng, gương ra cái miệng nhỏ cố gắng hít hít thở thở.

Muốn biết đứa nhỏ này là ai? Đúng vậy, chính là nhân vật chính của chúng ta, tiểu thư Mặc Hi. Hiện tại trong lòng của Mặc Hi rất bất đắc dĩ, cha của cô thật sự quê mùa mà, mang tiếng là chăm sóc cô, chăm sóc đến mức chôn cô ở trong chăn, nếu cô không tỉnh lại kịp thời, cảm giác được không khí ngột ngạt khó thở, vội vàng cố gắng bò xuống mép chăn, nếu không thì chẳng phải đã bị chết vì ngộp rồi sao?

Không thể không nói, may mắn là cô trọng sinh nhưng vẫn giữ được trí nhớ, nếu là đứa trẻ bình thường được cha chăm sóc như thế không biết có thể hay không an toàn lớn lên a.

Chẳng qua là thân thể này cũng thật quá yếu, mới bò có như vậy thôi mà toàn thân đã rã rời không còn khí lực, Mặc Hi có chút không vừa ý. Mà cô cũng không thèm nghĩ tới chuyện hiện tại cô là đứa nhỏ bao nhiêu tuổi, làm được như vậy là đã không tệ rồi, đây là do thói quen làm người lớn, làm sao có thể so với đứa nhỏ mới sinh được chứ.

Thấy hiện tại không có người bên cạnh, rồi lại nhìn tổ chất thân thể hiện tại, muốn làm cái gì đi nữa cũng không làm được, đành nhắm mắt lại, giống như đã ngủ, kỳ thật là cô đang hấp thu năng lượng, không biết năng lượng kia làm sao có, nhưng nếu đối với thân thể này chỉ có lợi, hơn nữa hình như rất lợi hại, tu luyện tuyệt đối sẽ không bị lỗi, cũng coi đây là át chủ bài bí ẩn của mình.

Cảm thụ được năng lượng kia chui vào thân thể cũng không dừng lại ở đó mà tiếp tục tiến nhập thẳng vào viên tròn lấp lánh bên trong linh hồn, cái sương mù bao quanh kia cũng bởi vì Mặc Hi không ngừng tu luyện, so với lúc trước nhìn tinh khiết, nồng đậm hơn, nhưng thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng trắng.

Trong lúc năng lượng kia tiến vào, Mặc Hi cảm thấy thân thể rất thoải mái.

Nếu như điều này có thể khiến cho thân thể của mình mạnh mẽ thêm một chút thì tốt rồi! Mặc Hi vừa hấp thu năng lượng vừa nghĩ, cô vẫn không thể quen với cảm giác vô lực của trẻ con nên không quên việc này.

A...? Trong đầu linh quang chợt lóe, nói không chừng thật sự có thể ah! Mỗi lần năng lượng kia tiến vào thân thể, cô cũng cảm thấy rất thoải mái cùng với cảm giác cơ thể có sức lực, tuy nhiên rất ít, bởi vì mỗi lần nó tiến vào không đến một giây là đã bị hút thẳng vào linh hồn, nhưng mà thật sự có thể cảm thấy.

Nếu mình muốn không chế năng lượng kia chuyển động đi khắp thân thể rồi mới tiến nhập linh hồn, có thể hay không?

Trong đầu vừa hiện lên suy nghĩ này, Mặc Hi không nhịn được muốn thực hiện ngay, từ trong trạng thái tu luyện tự chủ tĩnh lại, thân thể vẫn không ngừng hấp thu năng lượng, chỉ là năng lượng được hấp thu ít hơn so với trong trạng thái tự chủ và cũng chậm hơn rất nhiều.

Tập trung tinh thần, khống chế năng lượng từ trong viên tròn lấp lánh của linh hồn, đây là cô vừa phát hiện không lâu đây, đối với khống chế chút ít năng lượng trong linh hồn dễ hơn rất nhiều so với khống chế hấp thu năng lượng, cảm giác khống chế này giống như là tay chân của mình, muốn thế nào thì như thế đó. Đối với việc hiện tại mình muốn lấy chính mình làm thí nghiệm, hơn nữa còn không biết kết quả nguy hiểm như thế nào, vẫn nên chọn lấy khống chế năng lượng mình nắm chắc nhất thì sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Từ trong cái đám sương mù kia rút lấy từng chút từng chút năng lượng vận chuyển khắp thân thể, cô có thể nhìn rõ trong cơ thể cô đấy, cho nên không sợ

việc không nhìn thấy mà cứ vận chuyển lung tung. Lúc vận chuyển năng lượng kia đi đến các cơ bắp và kinh mạch, Mặc Hi cảm giác được một trận đau đớn.

“Ah!” bởi vì quá đau mà kêu lên một tiếng thống khổ, cũng mất đi liên hệ với không chế, năng lượng kia lại tự động rút về linh hồn.

“Ha ha ha..!” Thân thể vẫn còn đau nhức nhưng Mặc Hi lại nở nụ cười, bởi vì... suy nghĩ của cô thành công rồi! Tuy thử nghiệm lần thứ nhất không quá thành công, nhưng cũng có thể nói là thành công rồi.

Tại một khắc trong lúc lực lượng kia thôi lui, cô cảm thấy những tế bào bị năng lượng làm tổn thương đã hồi phục lại, hơn nữa cô có thể cảm giác được, một khắc này sức sống và năng lượng của các tế bào đã được tăng cường. Tuy rất nhỏ nhưng quả thật là cô vẫn cảm thấy được. Nói không thành công đó chính là nếu theo phỏng đoán của cô thì cô sẽ sử dụng thật nhiều năng lượng. Nhưng hiện tại thân thể của cô đang là đứa trẻ, yếu không thể yếu hơn, dựa vào thân thể này để chống lại năng lượng thoát nhìn rất bá đạo kia? Không bị tê liệt là quá tốt rồi.

“Ah!?! Mặc Mặc tỉnh rồi!” Ngay lúc này thì người cha cầu thả của cô đã xuất hiện ngay cửa ra vào, vừa nghe thấy tiếng cười của Mặc Hi thì vui vẻ hơn hờ đi tới. Vẻ mặt tươi cười lấy bàn tay thô ráp sờ lên mặt Mặc Hi, cười có chút ngây ngô nói: “Ha ha! Có phải Mặc Mặc thấy ba ba về rồi nên mới cười có phải không?”

“Ha ha ha...!” Mặc Hi như đáp lại câu hỏi của Mặc Phàm... cười khanh khách. Mặc dù cái tay trên mặt cô không biết nắm giữ lực đạo làm cho cô có chút đau, nhưng đối với cô việc hiện tại cô có thể làm cho ba mẹ vui vẻ là cười, chuyện này cô chưa bao giờ keo kiệt.

“Ha ha ha! Mặc Mặc thật là đáng yêu a!” Quả nhiên khi nhìn thấy cặp mắt đen bóng trên mặt tràn đầy ý cười của Mặc Hi, Mặc Phàm vui vẻ cười ha hả, lúc này anh cảm thấy mình thật sự rất may mắn khi có đứa con này.

Tuy cuộc sống so với trước càng thêm khổ cực, vốn dĩ anh vẫn luôn làm khuôn vác để nuôi sống cả nhà. Từ sau khi có Mặc Hi, Chu Tiểu Trúc cũng bắt chấp cơ thể mới sinh xong liền đi tìm việc làm. Trước mắt là làm vú em cho một gia đình có thể coi là trung đẳng. Sửa kia ngay cả con của mình cũng không có mà ăn, lại vì cuộc sống trong nhà mà mang đi cho con người ta rồi.

Điều khiến cho hai vợ chồng vui vẻ chính là Mặc Hi rất nghe lời, thật sự rất biết điều, chưa bao giờ khóc, nhìn thấy bọn họ đều cười khanh khách. Mỗi lần gặp họ thì khuôn mặt của cô lúc nào cũng tươi cười, làm cho họ cảm thấy mệt mỏi toàn thân rất đáng giá, cảm giác hạnh phúc tràn đầy.

“Đi, hôm nay ba ba mang Mặc Mặc ra ngoài dạo chơi!” Khó có được hôm nay buổi xế chiều không có việc gì làm, Mặc Phàm muốn mang Mặc Hi ra ngoài đi chơi, ôm Mặc Hi dậy..., từ một bên lấy cái địu mà Chu Tiểu Trúc đã may sẵn đem cô cố định ở trước ngực, cầm theo hai cái túi rồi đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Mặc Hi được đi ra ngoài, được Mặc Phàm buộc ở trước ngực, sau khi rẽ trái queo phải từ trong con ngõ âm thấp, rớt cuộc trước mắt cô cũng bừng sáng, và thật sự bị chấn kinh, cái này... cái này!?

Cao ốc chọc trời, nổi giữa không trung là những chiếc xe không bánh (xe bay trên trời) không ngừng chạy qua chạy lại rất nhanh, thậm chí còn có người có thể bay lơ lửng. Ở giữa trời từng mảnh sợi dây sáng nhỏ uốn lượn giống như dùng để phân tuyến đường, còn có một vài người đang đi lại trên mặt đất, trong tay có thể chọt bốc lên ngọn lửa nhỏ để châm thuốc lá trong miệng?

Đến khi đầu nhỏ bị gõ một cái, Mặc Hi mới khôi phục lại tinh thần, ngẩng đầu thấy Mặc Phàm đang buồn cười nhìn mình: “Ha ha, Mặc Mặc bị hù đi à nha!”, nói xong nhìn lên trời, gương ra khuôn mặt mới có 22 tuổi lại tràn ngập tang thương không hợp tuổi, giọng nói có chút mê man và u mê. “Những cái này a, đối với chúng ta mà nói... nó quá xa xôi.”

“...” Mặc Hi im lặng, cô biết rõ cha mẹ của cô ở kiếp này rất nghèo khổ, thật sự rất nghèo, nhưng mà, những cái kia đối với cô nhất định sẽ không xa xôi, nhất định, cô nhất định sẽ làm cho ba mẹ hưởng thụ mọi thứ, làm cho họ được hạnh phúc!

Chương 5

Mặc Phàm Bị Đánh

“Ha ha! Mình đang suy nghĩ cái gì ah!” Mặc Phàm hoàn hồn, khôi phục lại khuôn mặt tươi cười lúc nãy, cúi đầu nhìn Mặc Hi nói: “Đi, hôm nay ba ba sẽ cho Mặc Mặc mở mang kiến thức Lam Phần to lớn của chúng ta.”

Trên đường đi, nằm trong ngực Mặc Phàm, mắt Mặc Hi nhìn thấy hết thảy trong đầu không ngừng suy nghĩ.

Ở đây, tuyệt đối không phải là Trung Quốc, chẳng lẽ mình đến tương lai? Hoặc là một thế giới khác? Lúc nãy sau khi nhìn thấy một vài người trên mặt đất tùy ý bốc lên một đốm lửa trong tay, cô biết rõ, chính mình đã đi tới một nơi không có cách nào giống như trong suy nghĩ là dựa vào tri thức kiếp trước để có thể đạt được tất cả, nhưng bất kể là ở nơi nào, cô tin tưởng cô có thể làm được những gì cô muốn, bởi vì, năng lượng kia trong thân thể cho cô cảm giác không chế được hết thảy rất tự tin và bá đạo, cô tin tưởng mình cũng không đơn giản như vậy!

Thấy Mặc Phàm một đường đi tới trước, bên đường nhặt lấy cái bình, cái chai, mà cô cũng không biết rõ là nó làm bằng chất liệu gì, bỏ vào túi mà anh mang theo từ nhà. Cô mới hiểu rõ, hành động ba ba cô đang làm giống như những người nhặt ve chai để bán ở thế kỷ 21. Mỗi lần nhìn thấy cái lưng ba ba cô khom xuống là mỗi lần lòng Mặc Hi quặn thắt, tất cả là vì cô, vì hiện tại cô là

gánh nặng, cô thật hy vọng biết bao mình có thể lớn lên nhanh chóng, để có thể làm cho bọn họ được hưởng phúc! Nhanh lên...

Nước mắt chảy xuống lúc nào không hay, lặng lẽ nhỏ lên tay của Mặc Phàm.

Mới đầu Mặc Phàm có chút mê hoặc, trời mưa rồi hả? Nhưng trên đầu không có cảm giác đó a! Cúi đầu xuống thì nhìn thấy Mặc Hi trong ngực gương cặp mắt óng ánh nhìn anh, dọa Mặc Phàm cả kinh, cái túi trong tay rơi xuống đất, cũng mặc kệ những cái chai lọ lăn trên đất, ổn định Mặc Hi lại, kinh hoảng nói: “Mặc Mặc! Mặc Mặc! Làm sao vậy, sao lại khóc! Có phải không thoải mái chỗ nào hay không? Nói cho ba ba nghe! Đừng khóc nữa nhé!”

Cũng khó trách anh bối rối như vậy, từ lúc được sinh ra tới giờ, Mặc Hi chưa bao giờ khóc. Ngay lúc này lại khóc nhưng một chút âm thanh cũng không có, sao có thể không sợ, ngay cả vấn đề trẻ con mới có mấy tháng không thể nói chuyện cũng đã quên, còn bảo cô nói cho anh biết.

Nhìn thấy gương mặt kinh hoảng của Mặc Phàm, Mặc Hi cố nén chua xót trong lòng “Ha ha ha” nhìn Mặc Phàm cười rộ lên.

Lúc này trong lòng Mặc Phàm mới yên tâm một chút, trong đầu có chút tức giận xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Hi, rồi lấy ngón tay thô ráp của mình giúp cô lau đi nước mắt trên mặt, giọng nói lại mang theo ý cười và yên tâm: “Con đúng là tiêu gây sự!”

Tiếp tục cầm cái túi lên, rồi đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn Mặc Hi, nên nhất thời không chú ý trước mặt liền đụng vào người khác, thân thể không kiềm chế được lui về sau mấy bước mới đứng vững.

“Con mẹ nó! Là thằng nào không có mắt đụng ông mày!” Bên tai truyền đến giọng nói hung dữ, Mặc Hi ngẩng đầu lên nhìn liền thấy một thanh niên khoảng chừng 20, 21 tuổi, hình như là mặc trang phục của mạo hiểm chuyên nghiệp, đang hùng hùng hổ hổ trừng mắt nhìn cha con cô.

Mặc Hi cảm giác được thân thể Mặc Phàm cứng đờ, chỉ thấy anh đang cúi đầu khom lưng cười nói xin lỗi: “Thực xin lỗi! thực xin lỗi! Tôi không phải cố ý đụng ngài đâu, xin ngài tha thứ.”

Nhưng tên thanh niên kia không chút nào cảm kích, chớp mắt, tức giận nói: “Một câu xin lỗi là xong sao? Ông mày dựa vào thân thể này để kiếm tiền đấy, mày đụng ông mày một cái, xảy ra vấn đề gì thì ai nuôi ông mày hả?”

Mặc Hi nghe xong lời này thì hiểu rõ tên này muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, rõ ràng là ba ba cô bị đụng phải lùi ra sau thật xa, còn anh ta vẫn an an ổn ổn đứng tại chỗ, lại nói nếu lỡ có cái vấn đề gì? Dựa vào thân thể kiếm tiền? Với bộ dạng này của gã, Mặc Hi không biết là anh ta có thể dựa vào chỗ nào của thân thể này để kiếm tiền a.

Quả nhiên, sau khi Mặc Phàm không ngừng nói xin lỗi, tên này liền nói ra mục đích của hắn: “Được rồi, tao mặc kệ mày là vô tình hay cố ý, đừng đứng

đây lắm điều nữa, đưa cho ông mày mấy trăm khối tiền để mua thuốc men, ông mày sẽ tha thứ cho.”

Mặc Phàm cười khỏ nói: “Đại ca, ngài nhìn thấy bộ dáng này của tôi cũng biết tôi là người không có tiền, ngay cả người nhà tôi còn nuôi không nổi, không nói mấy trăm đến cả mười khối tiền tôi cũng không có nổi, đại ca hãy bỏ qua cho tôi đi.”

Tên thanh niên dò xét từ trên xuống dưới người Mặc Phàm, thấy anh thật sự không có thứ gì đáng giá trên người, nhưng vẫn không muốn buông tha, cả giận nói: “Thật không có, mẹ nó, vậy chẳng phải là ông mày bị đụng không sao!”

“Đại ca! Tôi thật sự không có mà!” Mặt mũi Mặc Phàm tràn đầy van xin khiến cho Mặc Hi đau lòng, phần nộ trùng mắt nhìn tên kia.

“Phi! Thật xui xẻo.” Tên đó nhỏ một ngụm nước bọt, hướng Mặc Phàm nói: “Mày tới đây!”

“Đại... đại ca?” Toàn thân Mặc Phàm run rẩy bước tới, vừa tới trước mặt gã. Đã bị tên này đấm cho một quyền, làm thân thể Mặc Phàm lao đảo một cái, còn chưa kịp ổn định thân thể liền bị đánh đấm không ngừng. Tên thanh niên kia vừa đánh vừa luôn miệng chửi rủa: “Mẹ mày! Ai bảo đụng phải ông mày lại còn không có tiền đền, đồ đê tiện!”

Tay Mặc Phàm gắt gao che chở Mặc Hi trong ngực, mặc kệ anh ta đánh đập bản thân.

Mặc Hi được Mặc Phàm bao trùm hoàn toàn trong ngực, tuy không nhìn rõ được tình huống bên ngoài, nhưng cô vẫn nghe được tiếng đánh đấm vào da thịt và tiếng rên rỉ chịu đụng của Mặc Phàm, trong lòng cô dâng lên sóng to gió lớn, hận không thể đem tên thanh niên đang đánh Mặc Phàm kia ngàn đao vạn cạo! Cắn chặt môi, hai con ngươi ẩn trong bóng tối, một vòng lôi điện màu tím lóe lên rất rõ ràng.